

**Leo Trotskij:
Om att bli berövad sitt sovjetiska medborgarskap¹
Öppet brev till presidiet i Sovjetunionens centrala exekutivkommitté
1 mars 1932**

[Under den 1:a Moskvarättegången 1936 användes detta brev som bevis för Trotskijs påstådda "kontrarevolutionära verksamhet". Det står i protokollet från rättegången:

Under striderna mot den trotskistiska kontrarevolutionen har kamrat Stalin utarbetat och konsekvent genomfört den leninska läran om socialismens uppbyggande i vårt land samt väpnat arbetarnas och kollektivbrukarnas miljonmassor med denna lära.

Det är därför som trotskisterna och sinovjevsmännen liksom även de andra vanvettiga kontrarevolutionära elementen koncentrerat alla krafter, sitt hat och sitt raseri mot socialismens, mot vårt partis ledare. Därför skrev Trotskij i mars 1932 i ett anfall av kontrarevolutionärt raseri ett öppet brev med uppmaningen att "röja Stalin ur vägen" (detta brev blev funnet i ett hemligt fack i Goltmans resväska och är lagt till handlingarna som indicium).

(Arbetarkulturs officiella "Referat från processen i Moskva" 1936, sid 87)

Trotskijs öppna brev var på inget sätt ett "hemligt", konspirativt dokument. Det publicerades först i den ryskspråkiga månatliga tidskriften "Oppositionens bulletin", och kort därefter på andra språk i många trotskistiska tidskrifter – bl a amerikanska, tyska, franska, belgiska, spanska och grekiska.

I slutet av sitt öppna brev talar Trotskij om att "likvidera stalinismen" och om att det är "dags att genomföra Lenins sista och enträgna råd: avlägsna Stalin!". Det sista är en hänvisning till Lenins "Brev till kongressen", ofta kallat "Lenins testamente", där Lenin uppmanar till att "avlägsna Stalin" från generalsekreterarposten (på engelska "remove", i den officiella svenska Leninöversättningen står "förflytta"). Detta tolkar rättgångsprotokollet som en uppmaning till att fysiskt "röja Stalin ur vägen". Eftersom Trotskij i själva verket här refererar till Lenin så måste ju den verkliga upphovsmannen och inspiratören till "mordplanerna" på Stalin & Co vara Lenin!!]

Översättning från engelska, Göran Källqvist.

Oundvikligen försenat kunde jag i *Pravda* läsa om ert beslut från 20 februari 1932, att beröva mig (och de i min familj som fått dela min landsförvisning, landsflykt och mitt arbete) vårt sovjetiska medborgarskap och förbjuda oss tillträde till Sovjetunionen. Vari min "kontrarevolutionära" verksamhet består uppger inte beslutet. Om vi bortser ifrån den rituella polemiken mot "trotskismen", så har den sovjetiska pressen bara åberopat två exempel på min påstådda verksamhet som skulle kunna betecknas som kontrarevolutionära – om de verkligen hade ägt rum.

I *Pravda* 2 juli 1931 återgavs och kommenterades en fotostatkopiering av framsidan på den polska tidningen *Kurier Codzienny* [Dagens kurir]. Den innehöll en artikel som påstods vara skriven av mig och som riktade sig mot Sovjetunionen. Givetvis tvivlade ingen av er för ett ögonblick på att artikeln var en förfalskning av denna svinaktiga tidning, som är ökad för sina förfalskningar.

¹ 20 februari 1932 utfärdade sovjeternas centrala exekutivkommitté ett dekret som berövade 37 personer deras medborgarskap i Sovjetunionen och förbjöd dem att återvända till Sovjet. Bland dessa personer återfanns Trotskij och hans familj. Syftet med detta dekret var otvivelaktigt att avlägsna varje eventuellt skydd som Trotskijs sovjetiska medborgarskap kunde utgöra mot terroristiska angrepp, samtidigt som det ökade risken för de i Sovjetunionen som övervägde att kontakta Trotskij.

Samma tidning förfalskade kort därefter dokument riktade mot galiciska (ukrainska) revolutionärer. Till och med borgerliga tidningar som *Manchester Guardian* betecknade vid denna tid *Kurier Codzienny* såsom en tidning som redan hade utmärkt sig för att förfalska en artikel av Trotskij. Jag krävde ett förnekande av *Pravda*. Något sådant kom inte. *Pravda* lurade medvetet miljontals arbetare, röda soldater, matrosar och bönder, och gav med sitt namn stöd till de polska fascisternas förfalskningar. Man bör påminna om att den som skrev dessa ”avslöjanden” var ingen mindre än Jaroslavskij, som på den tiden var en av partimoralens främsta väktare. Om han har farit lite illa sedan dess, så beror det hursomhelst inte på detta falsarium, utan snarare på att det var ofullständigt.

Det andra exemplet på min ”kontrarevolutionära” verksamhet föregick ert beslut med bara några veckor. 16 januari 1932 fanns i den centrala exekutivkommitténs tidning *Izvestija*² en rapport från Berlin som gick ut på att jag var överens med den tyska socialdemokratin, och i synnerhet Karl Kautsky och Alfred Adler(?)³ om att uppmana till stöd för Brüning's regering, och att jag i utbyte mot detta utlovades visum till Tyskland. Denna information, som ni givetvis klart inser inte innehåller ett enda ord av sanning, hämtades ur en reaktionär, antisemitisk blaska i Berlin som man knappast kan titta på, än mindre citera ur. Inte en enda tidning i Tyskland fäste något avseende vid dessa de tyska Purisjkevitj uppfinningsrika påhitt.⁴ Bara *Izvestija*, en tidning som formellt står under ert, presidets, kontroll publicerade dessa erkänt felaktiga upplysningar, och lurade medvetet miljontals medborgare i Sovjetunionen.

Ni ansåg er alltså inte kunna ta ert beslut förrän två av Sovjetunionens mest ansvarsfulla tidningar – partiets centrala organ och regeringens officiella tidning – hade lurat folket med hjälp av förfalskningar som fabricerats av polska och tyska fascister. Det är ett faktum som varken kan suddas ut eller utplånas.

Men till och med efter dessa förberedelser ansåg ni er behöva – eller fick ni en vink om att – dölja ert beslut noggrant. Ni tvingades förvandla denna extraordinära åtgärd mot mig, som på förhand hade förberetts med den senaste antitrotskistiska kampanjen – jag minns inte vilken i ordningen – till ett dekret som skenbart riktades mot 37 personer, inklusive, utöver medlemmarna i min familj, mer än 30 personer som togs med bara för att användas som en politisk täckmantel. Ni tog med mensjevnikiska ledare som jag hjälpte till att utvisa ur Sovjetunionen för mer än 10 år sedan. Stalin tyckte uppenbarligen att det var ett mästerligt drag. I verkligheten syns tråden som syr ihop det hela alltför väl. Att låtsas att ni först 1932 förstod karaktären på Dans och Abramovitj's⁵ aktivitet ställer den centrala exekutivkommitténs presidium i en obehaglig dager. Givetvis inser ni det, men i denna fråga är ni tvungna att underkasta er den stalinistiska byråkratin. Den agerar alltmer ohyfsat och bryr sig inte om den höga rangen hos sovjetmaktens högsta organ.

Det känns alltför motbjudande att dröja vid de andra kännetecknen hos Stalins påhittade lista. Detta medvetna sammanblandande av namn för att skapa ytterligare ”effekt” ställer detta dokument på samma moraliska nivå som de två tidigare nämnda förfalskningar som förberedde det.

Bara i en polis' tankevärld kan vänsteroppositionen sammanblandas med mensjevismen. Politiskt sett står er centrism mellan vänsteroppositionen och mensjevismen. Inget effektsökeri kan ändra på

2 *Izvestija* var den sovjetiska regeringens officiella dagstidning.

3 **Karl Kautsky** var en av den tyska socialdemokratins främsta ledare. **Alfred Adler** var en psykiater och psykolog i Wien. Troligen menade rapportens författare den österrikiska socialdemokraten Frederick Adler.

4 **Vladimir Purisjkevitj** var en monarkist och ökad antisemit i det tsaristiska parlamentet. Han ledde de kontrarevolutionära banden Svarta hundra och organiserade flera pogromer.

5 **Feodor Dan** var en mensjevnikisk ledare som satt med i Petrogradsovjeten 1917 och var mot oktoberrevolutionen. **Raphael Abramovitj** var en framstående bundist och högermensjevnik. Han lämnade Sovjet efter revolutionen och Dan utvisades 1922. Båda hamnade till slut i USA.

det. Beslutet 20 februari utgör en utsökt blandning av termidoriansk sort. Centrismen vacklar mellan marxismen och en nationell reformism och tvingas – kan bara – kombinera och knyta ihop sina småborgerliga fiender till höger med sina revolutionära motståndare från vänster, för att med hjälp av denna blandning dölja sin egen tomhet. Jag vill bara påminna er om att det första skriftliga rådet att utvisa vänsteroppositionen från landet inte kom från Stalin utan från ingen mindre än Ustrjalov.⁶ Ert beslut kommer att gå till historien med termidors brännmärke på sig.

Stalin kommer att säga till er att det inte handlar om ”enskilda” fakta, utan att beslutet grundas på min och min familjs kontrarevolutionära aktivitet i allmänhet, som inte behöver bevisas. Om det verkligen är så, varför måste då beslutet ta till falska dokument och maskeradmanövrar? Han kan inte slingra sig undan det. Själva det faktum att ni efter nio års oavbrutna angrepp – kom ihåg att kampen mot ”trotskismen” påbörjades i samband med Lenins död – tvingades utnyttja den polska och tyska chauvinismens vidriga blaskor och gömma er bakom en sammanblandning för att kunna anta denna anmärkningsvärda lag mot mig och min familj avslöjar och blottlägger hur maktlös alla kampanjer mot ”trotskismen” har varit, och komprometterar era senaste påhitt bortom all räddning.

Dekretet misslyckas fullständigt med sitt syfte att ta personlig hämnd – och som ni mycket väl känner till är detta ett element i alla Stalins lögner. Den här gången stack Stalin fram näsan för långt, och avslöjade slarvigt nog sin verkliga politiska och moraliska kaliber. Om han – inte utan ett visst försagt motstånd, jag vet det – tvingade er att utfärda detta ovärdiga dekret om utvisning, så var det bara därför att vänsteroppositionen har visat sig ha i grunden rätt i alla de frågor, både nationella och internationella, som vi har kämpat om under alla dessa år. Stalins skenbart aggressiva gest är i själva verket ett hjälplöst och till och med ömkligt självförsvar.

Oppositionen kämpade mot den stalinistiska fraktionens motstånd för industrialisering, för planeering, för högre takt inom ekonomin och för kollektivisering istället för att lita till kulaken. Redan 1923 krävde oppositionen att en femårsplan skulle förberedas, och den pekade också ut de grundläggande delarna i den. Alla Sovjetunionens ekonomiska framsteg förbereddes teoretiskt och delvis organisatoriskt av vänsteroppositionen. Er president, Kalinin, stödde Stalin mot vänsteroppositionen från höger, och han känner mer än någon annan till detta. Under kampen mot mig förkunnade Stalin, med stöd från Molotov, Kalinin, Vorosjilov⁷ och andra så sent som i april 1926 att: ”vi behöver Dnjeprostroj⁸ lika mycket som en bonde behöver en grammofon.” Denna mening innehåller en hel historisk filosofi. Rakovskij hålls fängslad i Barnaul på grund av att han kämpar mot denna filosofi, hundratals och tusentals orubbliga revolutionärer fyller fängelserna och landsförvisas, och en del bolsjevikleninister skjuts.

På det internationella området var inte situationen särskilt annorlunda. 1932 kämpade oppositionen mot Brandlers kapitulerande politik,⁹ som fick stöd av Stalin från höger. Vi kämpade mot den stalinistiska teorin om arbetar- och bondepartier, som låste in den kinesiska kommunismen i Guomindangs järnbur, mot politbyråns block med de brittiska strejkbrytarna,¹⁰ mot Stalins opportunistiska,

6 **Ustrjalov** var en rysk professor och ekonom som var mot oktoberrevolutionen, men som senare började arbeta för sovjetregeringen, eftersom han ansåg att den oundvikligen skulle tvingas återupprätta kapitalismen. Han stödde Stalins åtgärder mot Trotskij som ett steg i denna riktning.

7 **Michail Kalinin** valdes 1919 till president för sovjetens centrala exekutivkommitté, istället för Sverdlov som avlidit. **Kliment Vorosjilov** var krigskommissarie 1925-40 och president i Sovjetunionen 1953-60. Båda hamnade i politbyrå 1926. De förmodades tillhöra högeroppositionen men kom att stöda Stalin.

8 **Dnjeprostroj** var en av de första större vattenkraftverken i Sovjet - övers anm.

9 1923 skakades Tyskland av en förrevolutionär kris, som det tyska kommunistpartiets vacklande ledarskap fuskade bort, och tillät regeringen att klara sig. **Brandler** var partiets främste ledare vid denna tid.

10 Formeln **arbetar- och bondepartier** användes av stalinisterna på 20-talet för att rättfärdiga stödet till Guomindang och andra borgerliga partier i Asien. Trotskijns kritik finns i [Tredje internationalen efter Lenin](#) på marxistarkiv.se och

katastrofala, skamliga, fullständigt förrådiska politik, som under flera år höll tag i Chiang Kaisheks stigbygel och bytte foton med honom samma dag som han genomförde blodbadet i Shanghai. Ni känner till fakta mycket väl och vet att jag inte överdriver. Det är inte för inte som boken om den kinesiska revolutionen förbjöds i Sovjetunionen: varenda sida bränner fingrarna på den stalinistiska klicken.

Av vad består vår ”kontrarevolutionära” verksamhet? Bland de hundratals nutida stalinistiska teoretiker (som hyrs per dag eller styckevis) som krälar som maskar i världsproletariatets sår, finns det många frivilliga som är beredda att ändra vitt till svart, eller vilken som helst av regnbågens färger. Men det kommer inte att förändra historiska fakta eller försvaga marxismens grundvalar. Vänsteroppositionen har all rätt att vara stolta över sin kamp mot den stalinistiska fraktionen i Sovjetunionen och i Tyskland, Kina, England och alla delar av världen som har drabbats av den opportunistiska apparatens hand.

Efter att ha blivit slagna i huvudet av kulakerna, lurade av vännen Chiang Kaishek, sparkade istället för att tackas av de brittiska fackföreningsledare som de hade räddat, gjorde den stalinistiska byråkratin 1928 en blixtnabb 180-graders sväng över huvudet på oss, bara för att kasta sig ut i ett fruktansvärt ekonomiskt och politiskt vågspel, som det fortfarande återstår att göra upp räkningen med.

Vänsteroppositionen – de enda verkliga bolsjevikleninisterna inom det internationella proletariatets led! - gick återigen snabbt och bestämt mot byråkratins med en arbetarstats resurser beväpnade äventyrspolitik. Vår varning mot att på ett oansvarigt sätt omvandla femårsplanen till en fyraårsplan har fullständigt bekräftats. Detta konstgjorda påskyndande hade inte förberetts varken teoretiskt eller praktiskt, och ledde till att det inte bara blev omöjligt att lösa ett problem som mer hade blivit en sportgren än ett ekonomiskt problem. Det förvärrade också en rad oproportionerliga förhållanden som nu inlemmas i ramarna till den andra femårsplanen. Oppositionen varnade för den farliga leken med ”fullständig kollektivisering” och tanken att under den första femårsplanen ”likvidera klasserna”. Idag stoppas den ”fullständiga kollektiviseringen”, och i den nya femårsplanen tänker man sig att ”likvidera klasserna” i två eller tre stadier. Även detta är en byråkratisk utopi. Tvångskollektiviseringarna och brotten mot de grundläggande ekonomiska förhållandena, har tyvärr lett till att det fortfarande är en realitet att arbetarklassen lever under ytterst otillfredsställande livsmedels- och överhuvudtaget levnadsförhållanden.

Arbetarklassen i Ryssland är med rätta stolt över de i sanning enorma tekniska framsteg som har gjorts under de senaste åren. Dessa framsteg blev möjliga först när händelseutvecklingen tvingade byråkratin att använda vänsteroppositionens plattform, om än försenat och på ett förvrängt och förvanskad sätt. Arbetarnas politiska medvetande har nått nya höjder. Ingen historisk kraft kan tvinga dem att avsäga sig de grundvalar som lagts av oktoberrevolutionen och de planekonomiska metoder som verkligheten har bekräftat. De kommer att krossa alla som försöker dra dem tillbaka till borgerlig demokrati och kapitalism.

Men arbetarna inser mer och mer klart vilken av de politiska grupperingarna som verkligen inledde det planerade socialistiska uppbygget och vilken som först lade byråkratiska hinder i vägen för det

i *Problems of the Chinese Revolution*. **Guomindang** i Kina var ett borgerligt-nationalistiskt parti som hade grundats av Sun Yatsen 1911, och som efter 1926 leddes av Chiang Kaishek. 1926 fick Guomindang gå med i Komintern som sympatiserande parti. **Blocket med de brittiska strejkbrytarna** syftar på den engelsk-ryska fackliga enhetskommittén som upprättades i maj 1925 mellan de brittiska fackföreningarnas ”vänster”byråkrater och fackliga företrädare från Sovjetunionen. För britten var det ett billigt sätt att visa att de var ”progressiva” samtidigt som det skyddade dem mot kritik från vänster. Det var speciellt användbart då, strax innan den brittiska generalstrejken 1926 som de senare förrådade. Kommittén föll samman först när de brittiska medlemmarna inte längre hade något behov av den och lämnade den.

ekonomiska uppbygget, och därefter inledde en äventyrspolitisk språngmarsch i mörkret. Arbetarna vill styra ekonomin själva och inte bara genomföra planer som den stalinistiska byråkratin utarbetar bakom ryggen på dem i samarbete med klåpare från höger eller vänster. Arbetarnas oro, missnöje och än så länge tysta protester – allt detta stärker vänsteroppositionens kritik.

När diktaturens ekonomiska grundvalar förstärks och proletariats antal och självförtroende ökar, så leder det inte till att byråkratins politiska ställning stärks, utan tvärtom försvagas den. Dess led börjar skingras. En liten minoritet håller ännu hårdare fast i Stalin som en säkerhetslina. De andra tittar sig kring efter lugnande tecken. Bessedovskij, Agabekov, Dmitrijevsij, och deras anhang,¹¹ dessa korrumpade karriärister, slipade skurkar, hundraprocentliga bedragare – hur många av dem finns det i apparaten? - söker efter närmaste staket för att hoppa över till klassfienden.

Apparatens ärliga element – lyckligtvis är de i majoritet – lyssnar till rösterna underifrån, jämför de tidigare perioderna och de bortkastade parollerna från åren 1923-26-28-30-32, alla dessa byråkrattiska blinda svängar, och inser med fasa att den stalinistiska ”allmänna linjen” är en myt, en illusion, en suddig återspeglning av apparatens egen vacklan. Så inleds räkenskapen över den revidering som gjorts av den vetenskapliga socialismens grundvalar, över den skamlösa kränkningen av partiet.

Byråkratin har inte begått dessa nio års misstag och brott ostraffat. Den stalinistiska regimen går mot en avgörande kris. Händelsen med ”halvtrotskisten” Jaroslavskij skulle ha varit helt omöjlig för ett eller ett och ett halvt år sedan, när jag skrev om det första ”gnisslet i apparaten”.¹² Idag blir ingen förvånad över denna händelse, tvärtom accepterar man den som ett omiskännligt tecken på mer djupgående processer. Den stalinistiska apparaten är inte längre stalinisternas apparat. Den har blivit ett system fyllt av motsättningar och sprickor. När arbetarna börjar bli otåliga över byråkratins order, börjar apparaten misstro Stalins ledarskap. Dessa två processer är sammanlänkade. Därför tvingas den stalinistiska fraktionen kämpa ännu mer våldsamt för att behålla sina ledande positioner.

Ni inledde kampen mot ”trotskismen” under ”gammalbolsjevikerens” fana. Mot Trotskij's inbillade personliga ledarambitioner, ambitioner som ni själva hade hittat på, ställde ni ”den leninistiska centralkommitténs kollektiva ledarskap”. Vad återstår av detta kollektiva ledarskap och vad finns kvar av den leninistiska centralkommittén? Oberoende av arbetarklassen och partiet har apparaten ställt i ordning scenen för Stalins diktatur, som i sin tur är oberoende av apparaten. Att idag utlova lojalitet mot den ”leninistiska centralkommittén” är nästan som att öppet uppmana till uppror. Man får bara svära trohet mot Stalin – det är den enda formulering som är tillåten. En offentlig talare, propagandist, journalist, teoretiker, lärare, idrottsman – alla måste de i sina tal, artiklar eller lektioner ha med frasen om centralkommitténs ofelbara politik ”under Stalins ledning”. Och det betyder Stalins ofelbarhet, eftersom han sitter på centralkommitténs rygg. Varenda partimedlem och sovjet-tjänsteman, från presidenten för folkskommisariernas råd till en enkel kontorist på landsbygden, måste öppet, inför hela landet, svära att han, undertecknad, i händelse av meningsskiljaktigheter mellan centralkommittén och Stalin kommer att stöda Stalin mot centralkommittén. Till detta har partiets stadgar och den sovjetiska konstitutionen i praktiken inskränkts.

Detta går allt längre. Den officiella jubileumsartikeln om Röda armén (från 23 februari) säger att ”kommunistpartiet” med sin leninistiska centralkommitté *under ledning av Stalin* är ledare för alla väpnade styrkor i Sovjetunionen. Röda armén uppmanas att vara lojal mot arbetarmassornas sovjet, proletariats och dess förtrupp så länge Stalin är kvar ”i ledningen” för partiet. Den dag då partiet inte längre önskar ha detta dyrbara ledarskap, så måste Röda armén alltså stöda Stalin mot partiet. Någon annan innebörd kan inte edas till Stalins namn ha. Det är ett nytt skede i de systema-

11 Bessedovskij, Agabekov, och Dmitrijevsij var sovjetdiplomater som hoppade av till den kapitalistiska världen.

12 I artikeln ”Gnisslet i apparaten” från 13 april 1930 hade Trotskij's uppmärksammat tecknen på oenighet inom kommunistpartiets led. Se Writings (1930).

tiska, planerade, ihärdiga förberedelserna av bonapartismen. Läs om historien!

När ni inledde kampen i partiet i namn av kamp mot "trotskismen", bildade ni en hemlig politbyrå, eller "de sju", i den officiella politbyrå mot mig. Ni hade egna hemliga möten, er egen hemliga disciplin, hemliga kommunikationskoder till sammansvurna på landsbygden. Hetsen mot Trotskij och "trotskismen" skedde jämsides med att partiets oberoende kvävdes, båda var lika nödvändiga för byråkratins seger.

Nu sker samma sak, om än som en karikatyr i bonapartistisk form, och i ett nytt historiskt skede. Tveklöst har Stalins fraktion sin egen hemliga stab, sina egna paroller och lösenord, sina egna agenter och koder. Sammansvärjningen mot apparaten genomförs i högsta fart, samtidigt som apparaten fortfarande konspirerar mot partiet. Stalins envælde hotas underifrån, och det är bråttom att ge det en alltmer färdig form.

Partiet hotar att ingripa i konflikten mellan Stalin och apparaten. Det måste ingripa annars ingriper klassfienden. Vänsteroppositionens mål är att hjälpa partiet att ingripa kraftfullt. Stalin är livrädd för detta. Han vill strypa partiet fullständigt innan han tar itu med apparaten. Det var därför den sjuttonde partikongressen bjöd på en ny kampanj mot "trotskismen". Det var därför konferensen förvandlades till ett upprop av de som är lojala mot Stalin. Och det var därför det var nödvändigt att fullborda konferensen med ert beslut den 20 februari. Innebörden av denna politik är att slagen mot partiet inte går att skilja från slagen mot "trotskismen". Däri ligger oppositionens styrka. Däri ligger Stalins undergång.

Redan för länge sedan ersatte ni den inre partidemokratin med "självkritik". I början betydde det att man kunde kritisera vem som helst utanför centralkommittén. Senare betydde det att det bara gick att kritisera de som centralkommittén bestämde att man skulle kritisera. Nu betyder det att man kan kritisera alla utom Stalin, och att man måste angripa alla medlemmar i centralkommittén som inte svär vid Stalins namn. Stalin står över partiet, över apparaten, över all kritik. Lagen om hans ofelbarhet tillämpas retroaktivt. Partihistorien byggs om med Stalins ofelbarhet som en ny axel. Var och en som inte lyckas omskola sig blir skjuten.

Det revolutionära partiet, vars grundval var en vetenskaplig lära och en mäktig tradition, måste omskolas till ett tempel där Kaganovitj är överstepräst och bränner rökelse för att hylla villfarelsen om evig fulländning. Det enda som saknas för att fullborda detta system är att läran om ofelbarhet kompletteras med läran om den obefläckade avlelsen.

Finns det något mer skadligt, mer fördärvligt och mer skamligt än att införa en överkonungslig makt i proletariats parti? Kanske ni inte känner till vart det leder: läs om historien. Läran om evig ofelbarhet är ett otvetydigt och skamligt uttryck för det faktum att Stalins ledarskap står i oförsonlig motsättning till en ekonomisk, politisk och kulturell utveckling av sovjetdemokratin, och (vilket inte är mindre viktigt) till den världsproletära förtruppens historiska problem.

Tänk bara. Bara ett och ett halvt decennium efter oktoberrevolutionen står Manuilskij¹³ i ledningen för Komintern. Ni känner denne man lika väl som jag. Ingen av oss tog honom någonsin på allvar. I varenda kritiskt ögonblick vacklade han, blev förvirrad och slog till reträtt. Han sökte ständigt efter en ledare. 1918 förkunnade han skriftligen att Trotskij räddade bolsjevismen från en nationell inskränkthet. 1923 kallade han, återigen i skrift, Lenin och Trotskij för upphovsmännen bakom Kommunistiska internationals teori och praktik. Ni säger att han motiverades av personliga hänsyn? Jag tänker inte ifrågasätta det. Men i så fall räknade han fel. "Triumviratet" gav Manuilskij

13 **Dimitrij Manuilskij** var Kominterns sekreterare mellan 1931 och tills den upplöstes 1943. Han hade precis som Trotskij tillhört den oberoende marxistiska organisationen mezdrajontsi, som gick samman med bolsjevikerna 1917. Han stödde den stalinistiska fraktionen från början av 20-talet.

ett ultimatum: antingen inleder du en kampanj mot den allmänt respekterade Rakovskij, eller så blir du krossad. Ni känner Manuilskij. Han valde det förstnämnda. Och nu är Manuilskij skrämmande nog ledare för Komintern!

Marx' och Lenins strategi, bolsjevismens historiska erfarenheter, de stora lärdomarna från 1917 – allting förvrängs, förvanskas, förtalas. Byråkratins misstag från igår, som aldrig blev avslöjade eller vederlagda, omvandlas till en obligatorisk tradition. Och vid varje sväng fungerar de som fällor och fallgropar. Kominterns ledarskap har förvandlats till ett organisatoriskt sabotage av den internationella proletära revolutionen. Dess brott är oräkneliga. Och inför våra ögon förbereds nu det mest fruktansvärda av dem.

Teorin om socialfascismen,¹⁴ i vilken Stalins okunnighet kombineras med Manuilskijs oansvarighet, har blivit en snara kring halsen på det tyska proletariet. Det tyska kommunistpartiets förtvivlade, förvirrade, skrämde, förskräckta centralkommitté är piskad av den stalinistiska klicken, och hjälper allt vad de orkar, kan inte annat än hjälpa, de tyska socialdemokratiska ledarna att skicka den tyska arbetarklassen att korsfästas av Hitler..

Tror ni att denna falska papperslapp från 20 februari kommer att minska den bolsjevikiska kritiken? Förhindra oss att göra vår plikt? Skrämma våra anhängare?

Det finns redan bolsjevikiska kadrer i mer än 20 länder, som med rätta anser sig upprätthålla den marxistiska traditionen, den leninistiska läran, oktoberrevolutionens budord. Ni kommer inte att kunna tysta dem!

Stalin har naturligtvis inte sagt sista ordet. Hans metoder är välkända: Lenin bedömde dem och karakteriserade dem. Men dessa metoder kan nu bara användas för att ta en personlig hämnd. Slagen mot den gamle behårde kämpen Rakovskij, avrättningen av "förrädaren" Blumkin och ersättandet av honom med den äkta stalinisten Agabekov, beskjutningen av bolsjeviker som fängslats och isolerats, de små, diskreta och dolda stöden till klassfienden mot revolutionära motståndare – detta duger den stalinistiska arsenalen fortfarande till. Men inget mer!

Ni känner Stalin lika bra som jag. I samtal med mig eller med personer nära mig har många av er mer än en gång gjort er egen bedömning av Stalin, utan några illusioner. Stalins styrka har alltid varit apparaten, inte han själv. Eller han själv bara i så måtto som han fullkomligt förkroppsligade den byråkratiska automatismen. Avskuren från apparaten, i motsättning till apparaten, är Stalin ingenting. Den man som igår var symbolen för byråkratins makt kommer imorgon i allas ögon att vara symbolen för byråkratins bankrutt. Det är dags att göra slut på den stalinistiska myten. Man måste lita till arbetarklassen och dess verkliga och inte dess oäkta parti.

Läs om resolutionerna från centralkommitténs möten under 1926 och 1927, läs om oppositionens uttalanden, ni har mer fullständiga dokument än jag. Då kommer ni att upptäcka att vi förutsade hela partiets, apparatens och den stalinistiska klickens utveckling, att vi redan på förhand pekade ut alla milstolpar. Det stalinistiska systemet faller sönder precis på det sätt som oppositionen antydde. Vill ni gå längre längs den stalinistiska vägen? Men det finns ingen väg framåt. Stalin har lett in er i en återvändsgränd. För att kunna fortsätta framåt måste ni likvidera stalinismen. Ni måste lita på arbetarklassen och tillåta den proletära förtruppen att med hjälp av fullständigt fri kritik granska hela det sovjetiska systemet och skoningslöst rensa det från all samlad smuts. Det är dags att genom-

14 **Teorin om socialfascismen** utarbetades av Stalin och sa att socialdemokratien och fascismen inte var varandras motsatser utan istället tvillingar. Eftersom socialdemokraterna bara var en sorts fascister och i stort sett alla utom stalinisterna var någon sorts fascister (liberalfascister, Labourfascister eller trotskist-fascister etc) så kunde inte stalinisterna ingå enhetsfronter med några andra strömningar mot de vanliga fascisterna. Denna teori var en stor hjälp åt Hitler under åren fram till hans maktövertagande i Tyskland 1933. Stalinisterna övergav utan förklaring teorin 1934.

föra Lenins sista och enträgna råd: avlägsna Stalin!

Vänsteroppositionen är beredd att ta en direkt del i arbetet att återuppliva partiet och sovjetdemokratien. Den går att lita på. Den utgör ett urval av revolutionärer som är helhjärtat hängivna proletariats diktatur. Den är en ovärderlig livskraft för det krossade, sönderslitna partiet, som från topp till botten har undergrävts av karriärism och kryperi.

Historien sätter återigen upp stora frågor på dagordningen: i Fjärran östern och speciellt mitt i Europa, i Tyskland. Vid en tidpunkt då det krävs kraftfulla politiska åtgärder planerar Stalin småaktiga polisåtgärder. Oppositionen kommer att kliva över påbudet från 20 februari som en arbetare på väg till jobbet kliver över en lerpöl.

Framåt bolsjevikleninister!